

Félve mosolyogni.

...

A most soron következő oldalakon szeretném leírni az eddigi életem legfontosabb pontjait.

Tépelődtem, hogy bele kezdjek-e, de igazság az, hogy szeretek mesélni.

Pláne, ha egy igaz történetről van szó.

Az én mesém 7815 napot ölel fel, de a benne szereplő tanulságok, történetek, emlékek és élmények megszámlálhatatlanok.

Ugyanakkor szavakkal leírhatóak és én pontosan erre fogok törekedni.

...

Tartalomjegyzék:

Hazaértem.....	2
A belém fojtott mondanivaló.....	2
Az első barátom.....	3
„Egy lesajnált senki leszel életed végéig a testvéreid mellett.”.....	3
Valóban csak egy szótlán lány lennék?.....	4
Letty, aki megtanított önzetlennek lenni.....	5
A megváltozott irányítószám és általa nyitott lehetőségek.....	6
Az ember, aki színessé tett.....	6
„Csinálj, amit akarsz, engem már nem érdekel.”.....	7
Vörösboros-kóla áztatta baráti társaság.....	7
Lótulajdonos lettem.....	8
A nap, amikor készen álltam mindent hátra hagyni.....	9
Ha félek, akkor is mosolyogni fogok.....	10

...

Hazaértem.

Az életem története Budapesten, a 8. kerületben, a 2-es számú női klinikán kezdődött.

10 óra 42 perckor születtem meg, a kétezres évek elején, egy decemberi napon. Az időjárás borús volt és esős, de a családom fogadtatása olyan volt, mint a nyári napsütés. Egy nem tervezett babaként érkeztem, egy már 5 tagú családba. Édesanyám 3 gyermek után megijedt, hogy hogyan tudnának Édesapámmal bevállalni egy negyediket. Apukám hitt abban, hogy Isten akarta, hogy megérkezzek és meggyőzte Anyukámat, hogy még egy belefér.

Abban a végtelenül szerencsés helyzetbe voltam és vagyok is ebben a pillanatban, hogy szeretettel teli otthon fogadott engem. A családuink alapját a szüleim közt álló tiszta szerelem adja, a nevetés, mely akkor is átsegített minket, mikor pénzünk sem volt, hogy a fűtést megjavítsuk. Az életünket együtt éljük, egymást ölelve és önfeledten táncolva. Gyakran lopunk egy-egy estét az élettől, saját magunknak. A családom az, akik miatt megtanulhattam hálásnak lenni azért, ami adatott és azt is, hogy tűzön-vízen át megvédjem azt. Ha el is bizonytalanodtam a világba vetett hitemben vagy önmagamban, elég volt rájuk nézmem és a szívem újra mosolyogni kezdett. Ma már a szűkcsaláduink nem hat tagból áll, hanem kibővült két sógornővel és három unokával. S tudom, hogy bármit is mér ki ránk még az élet, amíg szeretjük egymást, nincs a pokolnak az a hatalma, amely eltörölhet bennünket.

A belém fojtott mondanivaló.

Két óvodába is jártam, az egyikben a maci csoport tagja voltam, a másikban a napraforgó csoportot erősítettem. Az előbbiben csak 1 évet töltöttem. De sajnos a szüleim a váltás mellett döntöttek. Nem szerettem az új óvodámba járni, visszaemlékezve is a szabályokról szólt. Egy református intézmény volt, mely hitt a rossz büntetésében és a jó jutalmazásában. Azonban én sosem éreztem, hogy a ténylegesen rosszak kaptak-e volna büntetést. Egészen fiatalon tapasztaltam meg, hogy mit jelent a zaklatás. Áldozata voltam ebben az intézményben, a csoporttársaim részéről. Az elején nem akartak velem játszani, elmentek tőlem, majd széttépték a rajzaimat, belelöktek a homokba vagy éppenséggel bezártak a mosdóba. Akárhányszor beszélni akartam, mindig lepisszegtek, hogy ne szólaljak meg. Ennek a következményét, akkor még nem tudtam, de évekkkel később is éreztem és magammal hordoztam. Amikor egy gyermek még kicsi, nem is sejtjük, hogy egy mondat, vagy csak egy szó is milyen hatással lehet rá. Amit majd elvisz magával, évekkig hordja a szíve alatt és sokszor, mint esetemben is, nem fogja tudni, hogy honnan van az a súly, mely a vállát nyomja. A fiatalkoromban történt zaklatásomnak következménye az lett, hogy szociális szorongással küzdöttem és küzdök is a mai napig, de már tudom, hogy mitől és miért alakult ki. Rettegek megszólalni, még akkor is, ha csak egy szóról lenne szó vagy éppen olyan helyzetről, ahol nem maradhatnék csendben.

Az első barátom.

A történetem azon pontjához érkeztünk el, amelyről az egyik legfájóbb írnom, az első barátomról. Kiskoromtól kezdve nem voltak igazán barátaim, csak a filmekbe illő gyönyörű családom és az állatok. Az állatok szeretése, megmentése, életem fő feladata. Az első barátom, egy fekete-fehér foltos kandúr macska volt, Szusza. 6 éves voltam és mielőtt megkezdtem volna az iskolát, az anyukám felöli nagypapám szerzett nekem egy barátot. Egy kicsi felvidéki faluba mentünk érte, egy piros autóval. Amikor belenéztem a kisdobozkába és megpillantottam a zöld szemeit, azonnal beleszerettem. Mindenhova magammal vittem, például cseresznyét szedni egy szedd-magad farmra vagy mondjuk piknikezni a nagyszüleim kertjében. A kedvencem az volt, amikor a házi kovászos kenyeret ettem és mellettem ücsörgött. Egy falat nekem. Egy falat neki. Többször szunyókáltunk együtt a hintaágyon, ha egyedül is aludtam el, mindig úgy keltem fel, hogy ő mellettem van. Szeretett csavarogni, hisz kandúr macska volt, de ha én ott voltam vidéken, sosem ment el, hanem velem maradt, s bármikor szólítottam, nyivákolva rohant haza hozzám. Szusza senkit nem túrt meg, hogy simogassa, csak nekem engedte. Úgy tartottam a karjaim közt, mint egy kisbabát. Az évek során több sérülése volt, az egyik füle lekonyult, s egy szeme pedig eltorzult. Tisztán emlékszek, hogy a kályhánál ülök, őt tartom a kezeimben és azt mondom neki, hogy legyen csak egy lábad vagy veszítsd szemed világát, nekem akkor is a legszebb cica leszel. Tőle tanultam meg az egyik legfontosabb leckét az életben, hogy nem a körülöttünk lévő kinézete, hanem a szívük jósága számít.

Szusza 9-, én pedig 15 éves lettem. Kilencedik osztályos voltam és közeledett a nyár. Izgatottan vártam, hogy újra láthassam. Azonban amikor megérkeztem, az a hír fogadott, hogy egy teljes hete nem jött haza. Órákon át jártam a faluban, a kiserdőben, üvöltve a nevét. De nem hallottam a nyivákolást és nem láttam ahogyan fut felém. Nem láttam és nem hallottam őt többé. Hónapokig, sőt évekig reménykedtem és figyeltem minden sarkot, hogy hátha egyszer majd befordul rajtuk és újra láthatom. Sosem történt meg. 6 éve már, hogy az első barátom, Szusza elment és itt hagyott engem búcsú nélkül. Még mindig üvölném a nevét az utcákat járva, abban reménykedve, hogy a barátom még egyszer utoljára meglátogat.

„Egy lesajnált senki leszel életed végéig a testvéreid mellett.”

Az általános iskola egy különös intézmény, hisz a gyermekek ekkor tapasztalják meg először azt igazán, hogy milyen, ha mások elvárásainak és tanításának is meg kell felelni, nem csak azoknak, akikkel otthon voltak addig. Felém igen magas elvárások voltak, hisz a fiatalabbik bátyám az 5. osztályt kezdte el, amikor én az elsőt. Félreértések elkerülése végett, szeretem a bátyámat, neki van a legnagyobb aranyszíve és jó lelkű ember. Az elvárások pontosan ebből fakadtak, hisz nem csak én vettem észre és értékeltem benne, hanem minden körülöttünk lévő. Így tehát amikor először magamra húztam az iskola farmer köpenyét, a nevemmel ellátva, már akkor tudták, hogy ki vagyok én. A tanárok szüntelen hangot adtak annak, hogy a bátyám milyen tanuló, hogy mennyire a közösség lelke és még az iskola foci-, illetve kosárcsapatában is benne van. Nem kis nyomást helyeztek egy hatéves gyerekre. Úgy éreztem az alatt a 8 év alatt, hogy fel kell nőnöm a feladathoz és olyannak kell lennem, mint ő. Életem legfájóbb mondatát ekkor szegezték felém, az 5. osztályos énem könnyes szemekkel meredt maga elé az

iskolapadban. Az akkori osztályfőnököm volt a bátyam osztályfőnöke hajdanán. Az osztályom összátalaga nem érte el a 3.5-öt, így öntörvényűen mindenkit bírálni kezdett és személyeskedő megjegyzéseket fűzött hozzánk. Felém ez a mondat hangzott el: *“Egy lesajnált senki leszel életed végéig a testvéreid mellett.”* Évekig hordoztam ennek a nyomait, versengést éreztem a testvéreim felé, hiába álltak mellettem, öleltek át és győzködtek, hogy nem volt igaz, amit hallottam. Mégis hosszú éveken át csengett a fülemben és átította minden igyekezetemet, hogy ne legyen igaz.

Valóban csak egy szótlan lány lennék?

Most terítékre hoznám az osztályközösségünket. Pontosítok! Annak hiányát. A főszereplők között több csoport, azaz “klikk” is kialakult, nevükön szólítva a szekálók, a bárányok és a bohócok. Az első kettő magától értetődő, míg a bohócok erősítettek meg a szürke területet, ők nem kavarták meg az állóvizet, s bármikor készek voltak a csoportváltásra, érdekből barátkoztak, vagyis sokkal inkább szövetkeztek. Én a bárányok csoportját erősítettem, a megrögzött zaklatóim az óvodából pedig a szekálókét. A csendes diáklány voltam, aki sosem vett részt a balhéban és megszólalni sem mert, pedig lapult az egyenruhás farmer köpenye zsebében pár jó poén, amikkel biztosan barátokat szerzett volna. 8 év alatt elkönyveltek engem egy bizonyos személynek, oly annyira, hogy más milyen sosem lehettem a szemükben. Amikor évekkal később találkoztam velük, akkor is annak a szótlan, gyámoltalan báránynak láttak engem. Amíg az osztálytársaim voltak igyekeztem más lenni, másnak a mosolyát vettem fel és másnak mutattam magam, hátha túl látnak a megrögződéseiken, de ez sosem történt meg. Eljött a ballagás ideje és a bankett, s akkor meghoztam két bátor döntést, hogy melyik gimnáziumot választom és hogy megszólalok. Az utóbbi meglepetés volt mindenki számára, a családom sem tudott róla. Elhatároztam, hogy kilépek a fénybe és bátor leszek, megmutatom mindenkinek, hogy hol áll az én szívem és hitem. Mivel egy református iskoláról van szó, a ballagásunk vége a templomunkban végződött, ahol néhányunk beszédet mondhatott. Az előttem álló 3 ember végzett, hűvös csend rohant végig az épületben, csak a szívverésemet hallottam. Előre léptem és 400 ember előtt elszavaltam az *Utolsó szó jogánt*, mely ironikusan számomra is az utolsó szó volt az osztálytársuként. Reszketve, de büszkeséggel telve tettem meg és léptem vissza a sorba. Rápillantottam a mellettem álló fiúra, akit úgy megérintett a beszédem, hogy a könnyeivel küszködött. Megragadta a kezemet, megszorította és ennyit mondott: *„Hű.”*

Itt tennék egy apró kitérőt, hogy ki is volt ez a fiú. Ő volt az osztályunk nagy királya, aki mindenkivel jó kapcsolatot ápolt, jó tanuló volt és a csínyekből sem maradt ki soha. Azonban mielőtt elkezdtek volna a 8. osztályt, azon a nyáron történt vele valami, ami miatt megváltozott. A részletekre számomra sosem derült fény, de a tudomásom nélkül még is segítettem neki. Ugyanis amikor ő az élni akarásáért küzdött, én akkor posztoltam először a verseimet a nyilvánosság elé és mindig ő volt az első, aki reagált rájuk. Elkezdődött a tanév, a változás szembe tűnő volt és leültünk beszélgetni vele, osztály szinten. Egy kört alkottunk és mindenki elmondta a maga részét és a végén ő is megszólalt. Elmondta nekünk, hogy az elmúlt nyár volt élete legnehezebb időszaka. Megremegett a hangja és rám mutatott. Nem értettem a helyzetet és senki más sem. Majd megszólalt és elmondta mindenki előtt, hogy az én verseim kimondták azt, amire ő sosem találta volna meg a szavakat, hogy én voltam az, aki miatt nem döntött az öngyilkosság mellett. Könnyek szöktek a szemeimben és nem tudtam megszólalni. Akkor ott,

abban a pillanatban, eldöntöttem, hogy írni fogok és megosztom másokkal, mert ha csak egy emberen, egy életen tudok segíteni, akkor volt értelme megszületnem. A leírt szavaimnak ereje van és én jól akarok tenni velük.

Letty, aki megtanított önzetlennek lenni.

Másodikosztályos koromban lett egy barátom, akit most Letty-nek fogom hívni. Egy barna hajú, barna szemű lány volt és az emberek az egész általános iskola ideje alatt összekeverték bennünket, mert oly annyira hasonlítottunk egymásra. Ez külsőre igaz is volt. Mai napig felelgetjük, hogy sosem tudták, hogy melyikünk kicsoda. Azonban az életünk nagyon is különbözött egymásétól, se színre, se formára, semmiben sem hasonlított a kettő. De minket nem a különbség hozott össze vagy vonzott egymáshoz, ahogyan emlegetni szokták ezt, hanem egy véletlen, amelyből lett egy 14 éves barátságunk. Az életem történetében sokszor visszaköszön egy véletlen vagy olykor már egy pillangó-effektus, s ez a találkozás is egy ilyenből született. Mint említettem, másodikosztályosok voltunk, felsorakozva az ebédlőhöz vezető folyosón, kézen fogva a párunkkal. Egyszer csak egy vékonyka, szépségfoltos lány lepett oda hozzám és a páromhoz, hogy cseréljünk erre az egy alkalomra. A poén, hogy ők ketten azóta is fogják egymás kezét és mi is Letty-vel.

Attól a pillanattól kezdve sosem eresztettük el a másikat, s a közös évek és a felnőtté válás közepette, testvérek lettünk. Különbözött az életünk. Neki 10 évesen vezetnie kellett a háztartást, míg én otthon voltam, mindennap friss étel várt és egy szeretettel teli család. Rövid idő alatt fény derült a szüleim számára, hogy Letty milyen körülmények között él, így ahol tudtak, ott segítettek. Bevásároltak, ruhát vettek neki, áthívták őt és édesanyám mindig azt főzte, amit Letty kívánt, mely leggyakrabban a sztrapacska volt. 14 év eltelt, de ez az óhaja mai napig nem változott, úgy ahogyan a megtörhetetlen mosolya sem. Tőle tanultam meg valamit, azt a fajta önzetlenséget, mely szerint az életemet élem. Nagyjából 9 évesek lehettünk, amikor a születésnapomra kaptam *Breyer* márkájú festhető szobor lovakat. Izgatottan meséltem neki és elterveztük, hogy együtt megcsináljuk az egyiket. Átjött és neki kezdtünk, de az ecset inkább csak az ő kezében volt, mintsem az enyémben, pedig az én ajándékom volt. Megsértődve kimentem a konyhába és elkezdtem panaszkodni erről az édesanyámnak, aki ezt mondta: „*Gondolj arra, hogy neki hány ilyen lehetősége lesz még. Lehet, hogy Letty sosem fog kapni ilyen festhető lovat. Te nagyon szerencsés vagy, oszd meg vele is.*”. Ezt a mondat mellett maradt és megtanított önzetlennek lenni, hogy akarjak adni másoknak, azoknak, akiknek nincsen vagy nem lesz rá lehetőségük.

Mindenkinek van egy hőse, egy film szereplő, egy színész vagy egy családtag. Nekem Letty a hőszám, mert annyi mindenben ment keresztül és még mindig itt van. Felnézek Letty-re, hisz az élet nem kis nehézségeket mért rá, de mindennel szembe nézett és a nevetése ugyan olyan édesen cseng, mint akkor az ebédlő folyosóján.

A megváltozott irányítószám és általa nyitott lehetőségek.

10 éves koromban a szüleim húszéves álma, hogy egy kertes házban éljenek a közös családjukkal beteljesült. Elhagytuk a fővárost és beköltöztünk az új kezdetbe, amely egy háromszintes házban kapott helyet, mindenkinek külön hálósobával és számos lehetőséggel arra, hogy a saját magunk ízlésére alakítsuk. Az új hely több mindent adott nekünk az elmúlt 11 év során. Barátokat, veteményest, kutyát, biciklis-kocsmatúrákat és egy menedéket a világ összes gondja elől. Valamint kilátást arra, hogy merre szeretnék tovább tanulni az általános iskola után. Az újdonsült szomszédjainktól kaptam a tippet egy mezőgazdasági iskolához, hisz szeretem az állatok és szerintük biztosan tetszene nekem. Szerencsések vagyunk a kerítés túloldalán élőkkel, ráadásul már az oda költözésünk előtt is ismertük őket. Az évek során a két család alkalmazkodott egymáshoz, s napjainkban már csak megjelenünk néhány feles pohárral, egy üveg pálinkával a kerítésre támaszkodva és az egész szomszédság hallhatja, hogy milyen ízesen nevetünk együtt. Többször is kiségtettük egymást. Ők olyan emberek, akik felé bármilyen gonddal fordulhattunk és mindig lehetett rájuk számítani, pusztán azért, mert jószívűek. Visszatérve a gimnázium választáshoz! Gondolkodóba estem, hogy mihez szeretnék kezdeni és úgy döntöttem, hogy kiderítem saját magam előtt is, hogy ki vagyok én. Hátra hagytam a fővárost és az ott ismert embereket, a kerületeket és az utcákat. Az ismeretlen mellett döntöttem, hogy megismerjem azt az embert, aki én vagyok. Felvételiztem. Beiratkoztam. S mire párat pislogtam, már a vonaton ültem, az egyik bátyám fehér ingjében, frissen mosott hajjal, hogy elmenjek a tanévnyitóra. Nem tudtam semmit a környékről, hogy hova érdemes beülni vagy hogy merre van a Duna-part, de úgy éreztem, hogy nem is akarnám másképpen.

Az ember, aki színessé tett.

A gimnáziumi életemnek több fontos fordulata, szereplője és történése volt, de meg kell válogatnom, hogy kik azok, akikre ténylegesen emlékezni is szeretnék. Most egy olyan barátot emelnék ki, aki jobb és színesebb emberré tett engem. Általános iskolában azt tanultam, hogy a melegek beteg emberek és nekünk keresztényeknek meg kell őket gyógyítani. Elkerültem ebbe az új iskolába és megismertem azokat, akikről így beszéltek. Az egyikükkel barátságot is kötöttem. Az együtt töltött évek során közel kerültünk egymáshoz és azon kaptam magamat, hogy egy lánynak drukkolok, hogy barátnője lehessen. A vele való kötelésem ébresztett rá arra, hogy akiket bűnösnek könyveltem el, nem voltak mások, mint egyszerű emberek, akik szeretnek és szeretve akarnak lenni. S bár én sosem fogom tudni teljesen átélni vagy átérezni azt, amiken keresztül ment emiatt, de rájöttem, hogy mint barát, teljes szívvel tudom támogatni benne és teszem is. Az a fajta nyitottság mellyel beleüvölti a világba a hovatartozását és a szerelmének a nevét, bennem is nyitottságot szült mások felé. Neki köszönhetem azt, hogy ne féljek az ismerentlentől vagy attól, amit nem értek, mert sosem lehet tudni, hogy esetleg emiatt akaratlanul fogom elválni magamtól a leendő legjobb barátaimat.

„Csináld, amit akarsz, engem már nem érdekel.”

Azt szokták mondani, hogy nincsen jó történet tragikus szerelem nélkül. Nos, az én életem bővelkedik benne. Ősz volt és 11. osztályos voltam, amikor megismertem Dávidot, aki később az első párom lett és a legnagyobb hibám. Először egy teljesen átlagos tinédzser srácnak tűnt és ő mutatott először komolyabb érdeklődést irántam. Bedőltem neki. Néhány hónap után tisztán láttam, hogy egy abuzív emberről van szó. Bántalmazott, zsarolt és fenyegetett engem. 9 hónapig volt az életem része. A sebeket, amiket okozott még mindig próbálom begyógyítani. Egy este elegendő lett a folyamatos félelemből, a terrortól és a nyomorúságból. Állandó vita témát szült, hogy energia italt fogyasztott, pedig szívbeteg volt. Megírtam neki, hogy ne csinálja, erre a válasza az volt, hogy ne aggódjak érte. *„Csináld, amit akarsz, engem már nem érdekel.”* - ez volt a válaszom. Majd erre azt írta, hogy legyen könnyű neki a föld. Az agyam azonnal kapcsolt, hogy mire céloz ezzel, hisz hónapokig ezzel fenyegetett, hogyha megpróbálom elhagyni. Több órán át könyörögtem neki, hogy ne legyen öngyilkos, hogy ne hagyjon itt. Hiába gyűlöltem őt, még is kérleltem, hogy maradjon velem. Elküldött nekem egy utolsó hangüzenetet, amelyben ez hangzott el: *„Szeretlek.”* Többé nem írt vissza és eltűnt. Másnap kaptam egy telefonhívást a testvérétől, hogy meghalt.

Furcsa érzés volt, hisz megkönnyebbültem, de a büntudat, hogy én küldtem őt a halálba, azt váltotta ki belőlem, hogy gyilkosnak éreztem magamat. Ezután majdnem megbuktam a gimnáziumban, alvásképtelenséggel küzdöttem és a pánikrohamjaim mindennaposok voltak. Évek teltek el, pszichológushoz jártam, de még mindig próbálom elhinni, hogy a felém tüzött sértései nem voltak igazak.

Vörösboros-kóla áztatta baráti társaság.

Az előbb ecsetelt nyitottságom vezetett el egy születésnap bulira, olyan emberek közé, akik ugyan az osztálytársaim voltak már 2 éve, de mégsem ismertem őket igazán. Aznap ez megváltozott és kialakult egy csapat, mely még mindig büszkén összetart. A bulin nagyjából 15-en voltunk jelen, s ahogyan elkezdett felkelni a nap, mindenki aludni tért, kivéve engem és három másik lányt. Kitaláltuk, hogy menjünk el a dunai gátra és nézzük meg a napfelkeltét, s akkor indult a mi négyesünk története, ami még mindig íródik, ebben a másodpercben is. Ilyen baráti társaságokat lehet látni a filmekben, a sorozatokban vagy olvasni róluk a könyvekben, mint a miénk. A 12. osztályt úgy kezdtem el, hogy meg volt az én saját csapatom, ahol olyan emberek vette körbe, akik nem kérték tőlem, hogy legyek más, csakis önmagam. A velük való barátságom az, amit egyik legnagyobbra értékelek az életemben, hisz amennyi hülyeséget csináltunk együtt, legalább annyiszor voltunk ott egymásnak. Az alapját képezte a szövetségünknek a vörösboros-kóla, amit képesek voltunk az iskola mosdójában is bekeverni és a tanórák közepén adogattuk át a bekevert tartalmú palackot. Többen azért isznak és menekülnek az alkoholhoz, hogy felejtssenek, de mi azért tettük, hogy emlékezzünk. Felnőttünk, egyikünk megházasodott, gyermeke lett, én és egy másikunk egyetemre jár, a negyedik tagunk meg dolgozik. Másfele sodort minket az élet, de egy vörösboros-kólát még mindig bekeverünk, ha arra adódik a pillanat amikor együtt vagyunk. A velük való barátságom begyógyította a

sebeimet az általános iskolából, hogy nem kell másnak lennem, hogy szeressenek a körülöttem lévő, csakis önmagamnak.

Lótulajdonos lettem.

2019 áprilisában, amikor még csak kilencedikes voltam az életem teljesen megváltozott, akkor még nem is sejtettem, hogy mennyire. 15 évesen lótulajdonos lettem, Édesapám segítségével. A lovaglás 4 éves korom óta képezte az életemet és az egész lényemet. A lovak, illetve a lovam nélkül nem tudom, hogy ki vagyok. Átala rengeteg mindent tapasztaltam, tanultam, sírtam, megtörtem, de mégis a legboldogabbá tett és tesz is. A lovaglásom történetének több szereplője volt, barátok, edzők, bértartó társak és lovarda tulajok. Szerettem volna messzire jutni a sporttal, valami nagyot alkotni és beleírni a nevemet a lovas történelmi könyvbe, de erről lettem. Nem bizonyultam elég tehetségesnek. Ugyanakkor rájöttem, hogyha milliók nem is tapsolnak nekem, nem lesz kevésbé fontos az, amit csinálok. A lovam nehéz körülmények közül érkezett, bántalmazták, éhezették és nem bízott senkiben. Az akkori edzőm, aki kiválasztotta nekem a lovam, vele elkezdtek átlovagolni őt. Véresre szakadt a bőr kezemen, éjszakákon át áztattam a könnyeimmel a párnámat, mert nem éreztem magamat elég jónak a feladathoz. S ennek szüntelen hangot is adott. Becsmérelte a tudásomat, az akarásomat és sulykolni kezdte, hogy adjuk el, mert ez nem való nekem. Majdnem egy teljes éven át ment a lelki terror a részéről, mígnem összepakoltam és a lovammal elköltöztünk egy másik lovardába és évekig vissza se néztem.

Azonban ez az új hely életem egyik legnagyobb tévedésének bizonyosult. A közössége kinézett bennünket, mert nem több százezer forintos felszerelésem volt vagy márkás ruháim, vagy katalógusból kivágtatott versenylovam. Bántottak minket szóval és tettekkel, ellopták a holmimat és idegenként kezeltek. Nem illettünk közéjük és a lovam sem. Abban az évben nyáron jött elő bennem igazán a pánikbetegségem és az önkárosító hajlamom. Pánikrohamok közepette mozogtam a lovardában, vagyis sokkal inkább remegve és csendesen sírdogálva kuporogtam a lovam boxában a szalmán, s mindeközben a bokámon addig kapartam a bőrt, míg nem teljesen lejött és vérezni kezdett. Mentálisan teljesen szétesztam és szégyelltem azt a sötét állapotot, amibe kerültem. Minden erőmet összeszedve odaálltam a családom elé és megpróbáltam elmondani nekik azt, ami a lelkemet nyomta hónapokon át, de nem értették. A szemükben ez egy tökéletesen jó hely volt, azt mondták, hogy a lovammal szúrok ki, ha elköltözünk onnan. 15 évesen szembementem a családommal, a barátaimmal, mert én máshogyan láttam és éreztem. Szerintük életem legnagyobb hibáját követem el és önző vagyok, de én kiálltam saját magam és a lovam mellett. Hónapokig nyeltem tovább a kialakult helyzetet, míg nem valahára elköltözhattünk. Idő kellett mire rájöttek a körülöttem lévő, hogy nekem volt igazam és bocsánatot kértek. Ez az új hely nyugalmas volt, lassan telt az ott töltött két évünk.

Mígnem újabb költözés jött el, mert eladták a lovardát. Feltettem egy posztot és egy lány írt nekem, hogy náluk van egy szabad hely. Elmentem hozzájuk és megnéztem a tanyájukat, mely szerelem volt első látásra. Tártkarokkal és szeretettel fogadtak engem, mint aki csak hazatért volna egy hosszú útról. Boldogan és izgatottan vezettem le a lovam a lószállítóról, azzal az ígérettel, hogy otthont találtam neki. Ennek már 3 éve és sosem lehetnék hálásabb és boldogabb, hogy itt lehetünk. A tulajokból közeli ismerősök, majd barátok lettek, akik mosollyal fogadnak

minden egyes alkalommal. A lovammal való kapcsolatomban elmélyültem, s ma már a karomat tűzbe tenném ő érte. Ha kimegyek hozzá és a nyergében ülök az az érzés fog el, hogy megcsináltuk és jöjjön bármi, együtt szembenézünk vele. Gyermek voltam mikor az életem része lett és mellette váltam azzá a nővé, aki most vagyok.

2024-ben meglátogattam a régi edzőmet, aki kiválasztotta őt és megkaptam tőle azt a bocsánatkérést, mely egy életen elfog kísérni engem. Elmesélte, hogy volt egy lovas balesete, mely során úgy megsérült, hogy felhagyott a sporttal. Az erdőben vitték őt, egy traktor utánfutójára rakva, egy hordágyhoz kötve és akkor eszébe jutottam. Rájött, hogy nem makacs ló létezik, hanem meg nem értett ló. Rájött, hogy igazam volt és jól tettem, hogy elköltöztem tőle évekkal ezelőtt. Elmondta, hogy bennem meg van az, ami nem tanulható és neki sosem sikerült elsajátítani, ami pedig az, hogy az állatok megbíznak bennem és megtudom érteni a lelküket. Szerinte ez tesz engem jó lovassá, hiába nem vagyok az olimpián és ugratok 150 centimétert, akkor is megérdemlem az aranyérmeket. Elmondta, hogy hibát követett el és bocsánatot kért. Megöleltük egymást és hazaindultam. S ahogyan sétáltam hazafelé a régi úton, éreztem ahogyan több mázsás sziklák hullanak le a vállamról. Megkönnyebbültem és megkaptam azt, amire évek óta vágytam. Elismerést, hogy jó vagyok abban, amit csinállok.

A nap, amikor készen álltam mindent hátra hagyni.

Amikor 18 éves voltam és közeledett a szalagavatóm, az előtte lévő napokban szörnyen sötét gondolatok cikáztak bennem. Hiába volt ott a csodálatos családom, a barátaim, de a múltam démonjai üldöztek engem és úgy éreztem, hogy velük együtt akarok megfulladni. Fent ültem a szobámban, az íróasztalom előtt és készen álltam arra, hogy egy visszafordíthatatlan döntést meghozzak. Elöttem pörgött az életem, de nem a szép emlékek, hanem a vér és könny áztatta képek. Visszhangzott minden mondat, minden sértés, minden fenyegetés, minden megalázás a füleimben. Azt akartam, hogy vége legyen és ne halljam többé. A kezem nem remegett, elfogadtam a döntésemet, hogy ennyi volt. Nem bírtam tovább élni önmagammal, mert legbelül gyűlöltem azt, aki voltam. Gyűlöltem a hangomat, az arcomat, a testemet és mindent, ami én voltam. Kinyújtottam a karomat, hogy megragadjam a tablettákat. Ám amikor épphogy hozzájuk érhettem volna, a testvéreim hazaértek. Pedig órákon át nem kellett volna nekik. Elkezdtek a nevemet üvölni, kéreltek, hogy jöjjenek le a földszintre. Kapkodva elpakoltam a tablettákat, letöröltem a könnyeimet és mosolyt erőltettem a pofámra. Leértem és a kedvenc boromat és nasijaimat tartották a kezeikben. Azt mondták, hogy megakartak lepni, mert annyira büszkék rám és szeretnek. Másodpercekig meredtem rájuk, majd összerogyva zokogni kezdtem. Felkaroltak mindhárman és ölelni kezdtük egymást. Nem értették a helyzetet, de nem is kérdeztek róla, csak a karjaik közé zártak és ismételték, hogy szeretnek engem.

Éveken át nem mondtam el nekik az igazat, hogy akkor este öngyilkos akartam lenni és ők voltak azok, akik megmentettek. Ő miattuk írhatom ezeket a sorokat és mesélhetem el a történetemet. S ez az eset írja le a legjobban a négyes-testvéri csapatunk kapcsolatát. Hálás vagyok, hogy itt lehetek, hogy hazaértek időben, mielőtt túl késő lett volna.

A következő egy évet úgy éltem le, hogyha nem érnek haza időben, akkor nem vagyok itt. Minden egyes nap, minden egyes másodpercben ez volt a fejemben. S mikor letelt az egy év,

eldöntöttem, hogy élni fogok, ő értük, a családjunk többi tagjáért, a lovamért, a barátaimért, de első sorban saját magamért.

Ha félek, akkor is mosolyogni fogok.

Leérettségiztem, megszereztem a szakmámat és dolgozni kezdtem. Több munkahelyen is megfordultam, különféle beosztásokban. Beiratkoztam egyetemre és jelenleg szőlész-borász mérnököknek tanulok. Ha majd megszereztem a diplomát, akkor majd lótenyésztőire fogok jelentkezni. Úgy élem az életemet, ahogyan én akarom élni. Az elmúlt években féltem, sírtam, erőszak áldozata voltam, megtapasztaltam a toxikus munkahelyi kollégákat, szereztem új barátokat, szerelmes voltam és szerettem is. Elengedtem, nevettem és remegő kézzel mosolyogtam a nagyvilágba.

Most 21 éves vagyok, egyetemista és életemben először nem mások elvárásai felelek meg, hanem csakis a magaménak. És hogy hol leszek 10 év múlva? Nos, ha a pontos választ nem is tudom még, de azt igen, hogy milyen ember szeretnék lenni. Én akarok lenni Édesapám kitartása, Édesanyám nevetése, a Bátyáim ereje és a Nővérem önzetlensége. Én akarok lenni a Sógornőim kedvessége, a Nagyszüleim hite és jósága, a Nagynénim gondoskodása, a Keresztapám büszkesége, az Unokatestvéreim szabadsága, az Unokahúgaim önfeledtsége és az Unokaöcsim jószíve.

10 év múlva egy olyan világban akarok élni, ahol nem kell rettegnem és bátran megszólalhatok. Ahol szeretnek és én is szerethetek. 10 év múlva egy állatokkal körbevett teraszon akarok ülni, a saját boromat kortyolva és tudva, hogy kis idő múlva megjelennek azok, akik miatt végig csináltam. Egy nagy asztalnál leülünk majd és ugyan úgy nevetni fogunk, mint ahogyan azt évekkkel ezelőtt tettük. Ugyanakkor szeretnék írni, könyveket kiadni és adni valamit a világnak, hogy valakinek én lehessen az ok a mosolya mögött. Adni akarok örömet, szerelmet, nevetést, egy finom vörösborot, általam tenyésztett lovakat és néhány könyvet. Szeretném a gyermekeimet a karomban tartani, hogy a szemükbe nézhessenek és büszke legyenek, s mindeközben a férjem majd fényképeket készít rólunk.

A történetem fordulatos volt, olykor nehéz és nem mindig vidám, de az enyém és még nem ért véget. Csak remélni tudom, hogy bármi is jöjjön, azok, akiket szeretek, mellettem lesznek. Jöhet bármilyen kudarc, belső vívódás, soha többé nem fogok a padlóra kerülni. Eldöntöttem, hogy önmagam leszek, a saját hangom és nem félek megszólalni többé. Mert évek óta először élni akarok és kíváncsian várom, hogy mit hoz a jövőm. S a tudat, hogy az a jövő az enyém, mosolyt tesz az arcomra...